

АВТОРСЬКА ПОЗИЦІЯ В АКАДЕМІЧНОМУ ТЕКСТІ ТА ПАРАДОКС ПРИСУТНОСТІ АВТОРА

Білоконенко Л. А.

Криворізький державний педагогічний університет

У статті досліджено феномен авторської позиції в академічному тексті в контексті взаємодії принципів суб'єктивності та об'єктивності. Авторська позиція розглядається як складне когнітивно-комунікативне утворення, що відображає інтелектуальну присутність дослідника в межах дискурсу, регламентованого нормами академічної об'єктивності. З'ясовано, що авторська позиція в науковому письмі реалізується опосередковано через логіку викладу, спосіб аргументації, добір теоретичних орієнтирів і методологічних підходів. Така форма самопрезентації формує особливий тип наукової суб'єктивності, заснований на інтелектуальній активності, відповідальності за вірогідність знання та дотриманні норм етичної нейтральності.

Особливу увагу зосереджено на аналізі взаємозв'язку між авторською позицією та академічною об'єктивністю. Доведено, що академічна об'єктивність не виключає суб'єктивного початку, а, навпаки, передбачає його врівноважене вираження в межах раціонального дискурсу. Вона не постає як безособовість, а функціонує як етичний і когнітивний механізм, що забезпечує правдивість наукового знання. Авторська позиція так само виконує інтеграційну функцію, поєднує когнітивний, комунікативний і ціннісний аспекти дослідження, робить текст не лише інформативним, а й концептуально цілісним.

Ключовим поняттям статті є парадокс присутності автора – явище, що виявляє внутрішню суперечність між нормативною вимогою безособовості академічного письма та неодмінною присутністю інтелектуального «я» у процесі пізнання. Парадокс полягає в тому, що, залишаючись зовні нейтральним, автор водночас організовує текст навколо власної системи цінностей, досвіду, методологічних переконань. Саме тому академічний текст є не механічним відтворенням фактів, а результатом інтелектуальної взаємодії суб'єкта з об'єктом пізнання. У статті обґрунтовано, що дослідження авторської позиції в контексті академічної об'єктивності має важливе значення для розуміння природи наукового письма. Воно дає змогу пояснити, як у межах формально безособового дискурсу реалізується особистісний складник мислення, що визначає достеменність і комунікативну ефективність наукового тексту. У цьому аспекті парадокс присутності автора виникає не як суперечність, а умова існування академічного письма, у якому інтелектуальна, мовна та етична сфери утворюють концептуальну тріаду сучасного наукового дискурсу.

Ключові слова: науковий стиль, академічний текст, авторська позиція, академічна об'єктивність, парадокс присутності автора.

Bilokonenko L. A. Author's position in academic text and the paradox of authorial presence. The article investigates the phenomenon of the author's position in an academic text in the context of the interaction of the principles of subjectivity and objectivity. The author's position is considered a complex cognitive-communicative formation that reflects the researcher's intellectual presence within a discourse governed by the norms of academic objectivity. It is found that the author's position in scientific writing is realised indirectly through the logic of presentation, the method of argumentation, the selection of theoretical guidelines and methodological approaches. This form of self-presentation constitutes a special type of scientific subjectivity, grounded in intellectual activity, responsibility for the reliability of knowledge, and compliance with the norms of ethical neutrality.

Particular attention is focused on the analysis of the relationship between the author's position and academic objectivity. It is proven that academic objectivity does not exclude the subjective principle, but, on the contrary, provides for its balanced manifestation within the framework of rational discourse. It does not appear as impersonality, but functions as an ethical and cognitive mechanism that ensures reliability of scientific knowledge. The author's position also serves an integrative function, combining the cognitive, communicative, and value aspects of the study and making the text not only informative but also conceptually holistic.

The key concept of the article is the paradox of the author's presence – a phenomenon that reveals an internal contradiction between the normative requirement of academic writing's impersonality and the indispensable presence of the intellectual "I" in the process of cognition. The paradox lies in the fact that, while remaining outwardly neutral, the author simultaneously organises the text around his own system of values, experience and methodological beliefs. That is why an academic text is not a mechanical reproduction of facts, but the result of intellectual interaction between the subject and the object of cognition. The article substantiates the importance of studying the author's position in the context of academic objectivity for understanding the nature of scientific writing. It allows us to explain how, within the framework of a formally impersonal discourse, the personal component of thinking is realised, which determines the reliability and communicative effectiveness of a scientific text. In this aspect, the paradox of the author's presence arises not as a contradiction, but as a condition for the

existence of academic writing, in which the intellectual, linguistic, and ethical spheres form the conceptual triad of modern scientific discourse.

Key words: *scientific style, academic text, authorial position, academic objectivity, paradox of authorial presence.*

Постановка проблеми та обґрунтування актуальності її розгляду. Однією з тенденцій розвитку сучасного академічного письма є пошук балансу між об'єктивністю наукового викладу й вираженням власної позиції автора. Академічна об'єктивність – це не усунення суб'єктивного чинника, а принцип, що забезпечує правдивість, точність і неупередженість у відтворенні результатів праці. Вона передбачає дистанціювання від оцінних, емоційних і необґрунтованих суджень, однак не виключає авторської присутності. Саме через структурування свого тексту, логіку аргументації, добір мовних засобів дослідник формує власну думку, чим і стверджує себе як суб'єкта академічного дискурсу. Автор не позбавлений власного «я», оскільки будь-яке спостереження буде його інтерпретацією, що базується на особистому досвіді, методологічних уподобаннях і когнітивних моделях. Саме тому бачимо потребу осмислення феномену авторської присутності в межах академічної об'єктивності, яка передбачає усвідомлену участь суб'єкта у формуванні наукового знання. Автор не лише організовує текст, добирає аргументи й визначає логіку викладу, а й конструє смисловий простір, у якому наукові факти набувають інтерпретаційної цінності. Така подвійна роль автора породжує парадокс присутності автора, що виявляє напруження між вимогою неупередженості й неминучістю індивідуальної позиції.

Актуальність дослідження зумовлена потребою глибшого розуміння природи академічного письма як когнітивно-комунікативного процесу, у якому співіснують колективна раціональність науки та індивідуальна логіка мислення автора. Усвідомлення цього парадокса сприяє формуванню нових підходів до інтерпретації наукового тексту як простору не лише передачі, а й творення знання, де авторська позиція стає чинником наукової істини й комунікативної ефективності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема реалізації авторської позиції в академічному дискурсі належить до міждисциплінарних. Її дослідження має тривалу традицію, відколи увага фахівців була зосереджена на способах конструювання наукової суб'єктивності в парадигмі об'єктивності. Одним із перших розглянув це питання Дж. Свейлз. У своїй концепції *genre analysis* (жанровий аналіз) він зазначив, що автор наукового тексту завжди виступає як комунікативний суб'єкт: не лише повідомляє результат, а й позиціює себе [8]. Продовжив цей напрям К. Хайленд, який розробив поняття *stance* і *engagement* (позиція і взаємодія) для пояснення двох вимірів авторської присутності: оцінне ставлення до свого твердження і встановлення зв'язку з адресатом [7]. Ці ідеї стали базовими для закордонних і вітчизняних підходів до аналізу наукового письма.

В українській науковій царині питання культури наукової мови, структури й завдань академічних текстів також не залишаються осторонь уваги

науковців (Г. Білавич [2], Е. Галицька [3], С. Шестакова, О. Фендик, Т. Недашківська [6] та ін.). Дослідники підкреслюють, що науковий стиль та академічне письмо – це не лише сукупність формальних мовних норм, а й складна комунікативна система. Т. Костирко, С. Ларенкова, І. Бондар, М. Жигалкіна акцентують, що в науковому дискурсі не може панувати суб'єктивне сприйняття, воно завжди підтверджене об'єктивними даними, аби донести свою інтенцію до читача, реалізувати інтелектуальну позицію [1, 9–10]. У наукових розвідках об'єктивність потрактовано як умову правдивості знання, а суб'єктивність – як природний складник процесу інтерпретації. У цьому разі лінгвістичний аналіз наукового тексту враховує і структурно-граматичні параметри, і прагматичний, когнітивний та соціокультурний виміри.

Сучасні праці дедалі частіше беруть до уваги взаємозв'язки між авторським «я» і дискурсивними стратегіями об'єктивності, зважають на мовностилістичні засоби, які вможливають авторську позицію в текстах різних жанрів [4; 5]. Дослідники відзначають, що завдяки їм проявляється прихована суб'єктивність наукового тексту, яка не суперечить його об'єктивній природі, а забезпечує цілісність викладу. Однак питання про природу авторської позиції в академічному тексті ще остаточно не з'ясоване. Перспективу вбачаємо у з'ясуванні кореляції між рівнем об'єктивності й можливістю реалізації авторського «я», коли в межах формально безособового дискурсу втілений особистісний складник мислення науковця.

Формулювання мети і завдань статті. *Мета* – з'ясувати природу авторської позиції в академічному тексті та дослідити парадокс присутності автора як прояв взаємодії суб'єктивного й об'єктивного в науковому дискурсі. Досягнення мети передбачає виконання таких *завдань*: установити сутність поняття *авторська позиція* в контексті академічного письма, окреслити її місце у структурі наукового дискурсу; проаналізувати взаємозв'язок між авторською позицією та принципом *академічної об'єктивності*; розкрити зміст і природу *парадокса присутності автора* в академічному тексті, визначити його когнітивні, етичні та мовні виміри.

Виклад основного матеріалу дослідження. Авторська позиція в академічному тексті є складним лінгвокогнітивним феноменом, який поєднує мовну, комунікативну й концептуальну площини. Вона передбачає систему інтенцій, оцінок і суджень, що відображають інтерпретаційну діяльність дослідника у процесі наукового пізнання й текстотворення. У загальному розумінні *авторська позиція* – це спосіб представлення науковцем власного бачення проблеми, що реалізується через мовні засоби, організацію тексту й дискурсивні стратегії. Її наявність засвідчує активну роль суб'єкта в академічному процесі, навіть якщо зовні текст витримано в об'єктивно-нейтральній манері.

У межах академічного письма авторська позиція має подвійний характер.

1. Проявляє індивідуальність, когнітивний стиль, методологічні орієнтири та рівень наукової культури автора. Попри стандартизованість, науковий текст завжди відбиває особистість дослідника. Процес наукового пізнання є інтерпретативним, коли науковець не формально відтворює факти, а відбирає, структурує й оцінює їх відповідно до власної системи знань. З позиції когнітивістики, це авторський спосіб мислення, вибір логічних зв'язків та аргументів, схильність до узагальнень або деталізації. Один автор віддає перевагу дедуктивному викладу, інший – індуктивному. Хтось тяжіє до ієрархічних текстів, хтось – до описів чи пояснень. Кожен має пріоритети в доборі мовних засобів, тому одні використовують модально зважені формулювання (*можемо припустити, імовірно, переважно, здебільшого, деяко мірою, слушно вважати*), інші – категоричні (*безсумнівно, поза будь-яким сумнівом, неспростовні факти, обстоюємо, дотримуємося своєї думки*), напр.: *Очевидно, що кожна тема також має свою структуру* (2, 115); *Без сумніву, і переспіви матимуть естетичну вартість – попри свідоме заміщення певних формальних елементів (передусім віршового розміру), але за умови збереження змістового наповнення* (3, 83). Такі відмінності формують ритм, темп і логіку викладу, це прояв особистісного підходу до питання. Різницю спостерігаємо і в методології. Вибір методів визначає мовну організацію тексту, реалізовану в доборі термінів, синтаксичних одиниць, характері висновків тощо. Щодо рівня наукової культури, то він передбачає вміння подавати результати об'єктивно, логічно, доброчесно. Те, як автор працює із джерелами, інтегрує чужі думки в канву тексту, керується принципом доброчесності, свідчить про його інтелектуальну зрілість.

2. Підпорядкована нормам академічної об'єктивності, вимагає стриманості, точності й аргументованості. Автор не може експліцитно виявляти власну емоційну чи оцінну позицію, однак має шляхи для репрезентації власного інтелектуального «я». Наукове знання має бути раціональним, а не емоційним, переконувати аргументами, а не тоном. Не коректними є формулювання *я вважаю це неточним чи неправильним; мені не подобається підхід автора і под., що зміщують дискурс у сферу суб'єктивного*. Але текст, який уклала людина, не може бути повністю безособовим, бо дослідження оприявнює результат інтелектуальних пошуків певного індивіда. Автор не лише реєструє, а й осмислює, систематизує, оцінює значущість фактів. Тому має потребу показати, з якої позиції здійснює аналіз, як вибудовує виклад і на яких підставах висновує. Безсумнівно, у цьому авторові стають у пригоді лінгвістичні засоби, що маркують інтелектуальну участь у створенні тексту (*на нашу думку, як видається, зі свого боку, встановлено, простежуємо, фіксуємо, натрапляємо*), а також логіка аргументів, інтертекстуальні зв'язки, покликання, напр.: *Поділяємо теоретичні узагальнення Т. Вільчинської, що тлумачення Бога в християнстві не вичерпується*

значенням відповідної лексики (4, 130); *Вельми оригінальні художні репрезентанти архетипного теоніма простежуємо в романі «Букова Земля»* (4, 130); *Як бачимо, за допомогою модальних слів, переважно прислівникового походження, ми простежуємо суб'єкт мовлення з контексту* (5, 171); *На нашу думку, між науковим стилем і академічним письмом є певна різниця, але їх часто використовують взаємозамінно, бо вони мають багато спільних особливостей* (6, 320). Завдяки таким маркерам адресат відчуває автора через систему міркувань, способи узагальнення, тип аргументації.

Звернімося до потрактування поняття *академічна об'єктивність*, яку розглядаємо як баланс між раціональністю та авторською індивідуальністю. *Академічна об'єктивність* – це фундаментальний принцип наукового мислення й письма, що передбачає безстороннє, неупереджене подання знань, вільне від суб'єктивності, емоцій чи уподобань автора. Її сутність полягає у прагненні дослідника максимально відокремити власне «я» від результатів спостереження та аналізу, аби надати адресату можливість оцінити правильність і логічну обґрунтованість наукових висновків. Цей принцип є не лише етичним, а й епістемологічним, він забезпечує прозорість шляхів пізнання, дає змогу відтворювати й перевіряти отримані результати.

Основою академічної об'єктивності є *раціональність*, тобто орієнтація на аргумент, доказ, факт, логіку. Автор не може замінювати аналітичне судження емоційною реакцією, підмінювати доказ інтуїцією чи враженням. Усі твердження мають спиратися на емпіричні дані, авторитетні джерела, чітко визначені методи дослідження. Водночас об'єктивність передбачає *усвідомлений контроль над власною суб'єктивністю*, тобто здатність автора дистанціюватися від власних емоцій і переконань, аби представити матеріал у прийнятній формі.

Прояви академічної об'єктивності простежуємо на трьох рівнях:

1) змістовий: реалізується в точності фактів, послідовності викладу, логічній структурі тексту, обґрунтованості висновків. Автор не інтерпретує дані довільно, його висновки – це результат логічного аналізу;

2) мовний: забезпечують лінгвістичні засоби, що створюють ефект безособового викладу, проте не усувають автора, а надають йому позицію спостерігача, аналітика, інтерпретатора;

3) прагматичний: втілюється в точності, вірогідності, чіткому розмежуванні власних і чужих ідей; формує довіру до науковця як носія неупередженого знання.

Сучасна лінгвістика академічного письма визнає, що навіть в об'єктивному науковому тексті є авторське «я». Об'єктивність не усуває автора від тексту, а лише актуалізує когнітивно-аналітичну форму його участі, тому «автор виступає в ролі об'єктивного спостерігача, який неупереджено описує наукову інформацію від третьої особи, коментує, коректно погоджується або не погоджується з доводами науковців, а свої власні погляди виражає узагальнено» [5, 173].

Маркером наукової культури, показником професійної компетентності також є вміння послуговуватися мовними стратегіями самопрезентації. В академічному дискурсі авторська самопрезентація – це не лише комунікативна потреба, а й складник наукової точності. Це форма соціальної взаємодії в межах наукової спільноти, де кожен підтверджує свою компетентність, обґрунтовує власну позицію і водночас демонструє повагу до колективного знання. У цьому контексті трактуємо мовні стратегії самопрезентації як інструмент балансування між академічною об'єктивністю й потребою заявити про себе як суб'єкта пізнання.

Однією з функцій стратегій самопрезентації є підтвердження правдивості наукового викладу. Дослідник, коли генерує власний текст, прагне не лише подати результати своєї праці, а й переконати наукову спільноту в їхній валідності. Тому використовує мовні засоби, що створюють ефект логічності, обґрунтованості та контролю над матеріалом, як-от: аргументованість, узгодженість висновків з метою та завданнями, коректні покликання, добір нейтральної, термінологічно вивіреної лексики, особливі граматико-стилістичні прийоми. Такі форми підкреслюють залученість автора до дослідницького загалу, що посилює довіру до тексту, демонструє інтегрованість автора в науковий дискурс.

Комунікативна ефективність тексту залежить і від того, наскільки виражено автор керує своїм голосом. Якщо авторський голос слабкий або відсутній, то працю сприймають як механічний перелік фактів без інтерпретації, як побоювання взяти на себе відповідальність. А надмірне виявлення авторського «я» порушує фундаментальні вимоги наукового стилю – об'єктивність. Як наслідок, це знижує довіру до тексту або сприймається як академічна незрілість. Досвідчений автор уміє залучати читача до роздумів за допомогою слів *порівняймо, наприклад, згадаймо, звернімо увагу* і под. (*Повертаючись до нелінійної ознаки академічного тексту, звернімо увагу на нелінійні підходи в пізнанні та опрацюванні інформації* (1, 19)), і такі мовні маркери употужнюють комунікативну рівність сторін. Від того, наскільки вдало організований цей взаємозв'язок, залежить і сприйняття певної наукової праці, і репутація дослідника в науковому середовищі.

У цьому контексті певної ваги набуває феномен, який можна окреслити як *парадокс присутності автора* – внутрішня суперечність між потребою бути водночас присутнім і відсутнім у власному дослідженні. З одного боку, академічна традиція вимагає неупередженості, безособовості, беземоційності. З іншого – науковий текст продукує людина. Цей парадокс визначає одну з ключових характеристик академічного письма: автор як суб'єкт висловлення приховується за формою об'єктивного знання, але при тому формує його зміст.

Відсутність прямої самопрезентації не означає відсутності авторського голосу, навпаки, він стає більш інтелектуальним, закодованим у логіці викладу. Використання безособових конструкцій, пасивних зворотів, вставних конструкцій створює ілюзію мовлення без мовця. Проте навіть у такому

дискурсі можна простежити авторський контроль у виборі термінології, ступені категоричності думки, доборі джерел чи способів покликання. Автор постає як інтелектуальний модератор, керує сприйняттям, задає напрямок інтерпретації тексту, але не заявляє про себе відкрито. Він суб'єкт мислення та голос у комунікативному сенсі. Текст стає посередником між автором і науковим загалом, виконує функцію інструмента об'єктивації знання, перетворення індивідуального інтелектуального продукту на соціально визнану форму наукової комунікації. Через систему мови формується видима об'єктивність, але зберігається прихована авторська присутність. Академічна об'єктивність забезпечує баланс між особистим і універсальним. Саме завдяки їй авторське «я» не зникає, а переходить у раціональну форму.

Запропонуємо схему, що ілюструє взаємодію трьох ключових складників академічного дискурсу – автора, тексту та академічної об'єктивності, між якими вибудовується система смислових і комунікативних зв'язків. У центрі цієї системи – парадокс присутності автора. Схема демонструє, як позиція автора формується на перетині трьох сфер: А – інтелектуальної (автор як суб'єкт знання), В – мовної (текст як носій і форма знання) та С – етичної (академічна об'єктивність) (рис. 1).

Взаємозалежність трьох сфер формує динамічну рівновагу, а саме:

А ∩ В – перетин інтелектуальної та мовної сфер – площина концептуалізації, де автор встановлює методи дослідження, визначає аргументи, вибирає термінологічний апарат і лінгвістичні засоби подання наукової інформації;

А ∩ С – перетин інтелектуальної та етичної сфер – площина відповідальності за власне дослідження, прозорість і верифікованість даних;

В ∩ С – перетин мовної й етичної сфер – площина академічної доброчесності, наукової культури, об'єктивності.

Парадокс присутності автора фіксуємо на перетині А ∩ В ∩ С, де індивідуальне «я» розкривається в межах об'єктивності через мовні й етичні практики. Академічна об'єктивність у цьому разі постає як етична форма самодисципліни автора, його здатності контролювати власну присутність у тексті, що підтримує довіру до тексту й гарантує точність наукових тверджень.

Феномен має когнітивно-дискурсивний вимір. Автор організує смисловий простір тексту, відбирає релевантні концепти, конструює аргументативну послідовність. Тому навіть у безособових формах упровадження є його *інтелектуальна тінь*, тобто реалізація своєї позиції, стилю, пріоритетів.

Доречно сказати й про *риторику непрямой авторської присутності* для демонстрації себе без порушень вимог об'єктивності. Така присутність виявляється не категоричними *я думаю* чи *я впевнений*, а опосередкованими засобами, які зберігають дистанцію між автором і твердженням, проте являють його активність (*вважається, доведено, у нашому дослідженні, утверджено, умотивовано, обґрунтовано, спробуємо довести*

Рис. 1. Концептуальна тріада та парадокс присутності автора

тощо). Ці дискурсивні механізми роблять текст водночас об'єктивним і живим, логічним і комунікативно відкритим.

Парадокс має й естетико-комунікативний вимір. Умовне зникнення автора з канви тексту робить його фігуру прихованою, але підсилює інтелектуальну напругу дискурсу. Читач відчуває присутність автора, навіть якщо його ім'я чи голос не позначені експліцитно. І тоді академічне письмо вибудовується як простір *видимої невидимості*, де мовна нейтральність є формою авторської індивідуальності.

Це явище не противенство, а природна риса академічного дискурсу. Воно зістатковує рівновагу між особистим і колективним, індивідуальним і універсальним, творчим і нормативним. Присутність автора вимірюють не кількістю займенників «я» чи «ми», а глибиною мислення, цілісністю концептуальної картини, логічною виваженістю аргументів. Приховане авторство стає запорукою знання, що не викликає сумнівів.

Висновки та перспективи досліджень. За результатами спостережень установлено: авторська позиція в академічному тексті є складним інтегративним утворенням, що поєднує когнітивні, комунікативні та етичні параметри наукового дискурсу. Вона постає не як прояв індивідуальної експресії чи емоційної залученості автора, а як форма його раціональної присутності в пізнанні, що виявляється у виборі концептуальних орієнтирів, логіці аргументації, структурі викладу та способі інтерпретації фактів. Автор виступає не як безособовий ретранслятор знання, а як свідомий суб'єкт наукової діяльності, який організовує текст відповідно до власних інтелектуальних принципів та методологічних

переконань. Взаємозв'язок між авторською позицією та академічною об'єктивністю – це прагнення до рівноваги між суб'єктивною присутністю й вимогою неупередженості. Академічна об'єктивність не заперечує індивідуального, а забезпечує чіткість, послідовність і логічну цілісність викладу. Саме через усвідомлене дотримання принципу об'єктивності автор зберігає довіру до власного тексту й робить його не лише інформативним, а й переконливим.

Парадокс присутності автора полягає у водночас непомітній і відчутній участі дослідника в тексті. Зовні автор залишається присутнім у кожному аспекті наукового викладу: коли добирає тему, систематизує аргументи, стилістично організовує матеріал. Його інтелектуальне «я» структурує текст, надає йому ціннісного виміру, чим перетворює академічне письмо на простір перетину особистісного досвіду та колективного знання. Однак авторська позиція в академічному дискурсі є не лише показником інтелектуальної зрілості дослідника, а й чинником наукової вірогідності та комунікативної ефективності тексту. Парадокс присутності автора виявляє глибинну природу академічного письма як особливого типу наукової комунікації, у межах якої суб'єктивність не суперечить об'єктивності, а забезпечує її смислову повноту. У цьому полягає не лише методологічна, а й етична цінність сучасного академічного письма, орієнтованого на поєднання інтелектуальної самостійності з науковою відповідальністю.

Перспективу подальшого дослідження вбачаємо у глибшому аналізі мовних, когнітивних та етичних механізмів парадокса присутності автора.

ЛІТЕРАТУРА

1. Академічне письмо : навч. посібник / уклад.: Т. М. Костирко, С. В. Ларенкова, І. В. Бондар, М. С. Жигалкіна. Миколаїв : НУК, 2022. 116 с.
2. Білавич Г. Екологія українського наукового мовлення : монографія. Вид. 2, доп. Івано-Франківськ : НАІР, 2020. 340 с.
3. Галицька Е. В. Особливості мови і стилю викладення матеріалу наукових досліджень. *Наукові перспективи*. 2022. № 11 (29). С. 142–155. URL: [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2022-11\(29\)-142-155](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2022-11(29)-142-155).
4. Писарська Н. В., Заверющенко М. П., Лухіна М. Ю. Семантико-синтаксична організація наукового стилю. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія : Філологія. Журналістика*. 2023. № 34 (73). С. 24–29. DOI: <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2023.5/05>.

5. Чемпоєш В. В. Засоби вираження авторської особистості у науково-навчальному тексті. *Вісник Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля. Серія «Філологічні науки»*. 2015. № 1 (9). С. 170–175.
6. Шестакова С. О., Фенцик О. М., Недашківська Т. Є. Аналіз жанрових особливостей академічного письма української мови. *Вісник науки та освіти*. 2023. № 7 (13). С. 315–327. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6165-2023-7\(13\)-315-327](https://doi.org/10.52058/2786-6165-2023-7(13)-315-327).
7. Hyland K. *Hedging in Scientific Research Articles*. Amsterdam : John Benjamins Publishing Company, 1998. 318 p.
8. Swales J. M. *Genre analysis : English in academic and research settings*. Cambridge : Cambridge University Press, 1990. 260 p.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. Академічне письмо : навч. посібник / уклад.: Т. М. Костирко, С. В. Ларенкова, І. В. Бондар, М. С. Жигалкіна. Миколаїв : НУК, 2022. 116 с.
2. Вихрущ А. В. Академічне письмо : структура і завдання. *Медична освіта*. 2021. № 1. С. 112–116. DOI: <https://doi.org/10.11603/me.2414-5998.2021.1.11979>.
3. Науменко Н. В. Пісенна лірика Стінга в українських перекладах : формозмістові аспекти. *Науковий вісник Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Серія : Філологічні науки (мовознавство)*. 2023. № 19. С. 82–88. DOI: <https://doi.org/10.24919/2663-6042.19.2023.12>.
4. Стецик М. С., Стецик А. В. Біблійний антропонімікон прози Марії Матіос. *Науковий вісник Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Серія : Філологічні науки (мовознавство)*. 2025. № 23. С. 128–136. DOI: <https://doi.org/10.24919/2663-6042.23.2025.20>.
5. Чемпоєш В. В. Засоби вираження авторської особистості у науково-навчальному тексті. *Вісник Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля. Серія «Філологічні науки»*. 2015. № 1 (9). С. 170–175.
6. Шестакова С. О., Фенцик О. М., Недашківська Т. Є. Аналіз жанрових особливостей академічного письма української мови. *Вісник науки та освіти*. 2023. № 7 (13). С. 315–327. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6165-2023-7\(13\)-315-327](https://doi.org/10.52058/2786-6165-2023-7(13)-315-327).

REFERENCES

1. Kostyrko, T. M., Larenkova, S. V., Bondar, I. V., Zhyhalkina, M. S. (2022). Akademichne pysmo [Academic writing]: navch. posibnyk. Mykolaiv: NUK [in Ukrainian].
2. Bilavych, H. (2020). Ekolohiia ukrainskoho naukovoho movlennia [Ecology of Ukrainian scientific speech]: monohrafiia (ed. 2). Ivano-Frankivsk: NAIR [in Ukrainian].
3. Halytska, E. V. (2022). Osoblyvosti movy i styliu vykladennia materialu naukovykh doslidzhen [Features of language and style of presentation of scientific research material]. *Naukovi perspektyvy*, 11 (29), 142–155. URL: [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2022-11\(29\)-142-155](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2022-11(29)-142-155) [in Ukrainian].
4. Pysarska, N. V., Zaverushchenko, M. P., Lukhina, M. Yu. (2023). Semantyko-syntaktychna orhanizatsiia naukovoho styliu [Semantic-syntax organization of the scientific style]. *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho. Serii: Filolohiia. Zhurnalistyka*, 34 (73), 24–29. DOI: <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2023.5/05> [in Ukrainian].
5. Chempoiesh, V. V. (2015). Zasoby vyrazhennia avtorskoi osobystosti u naukovo-navchalnomu teksti [A means of expressing the author's identity in the texts of the scientific and educational podstyle]. *Visnyk Dnipropetrovskoho universytetu imeni Alfredda Nobelia. Serii: "Filolohichni nauky"*, 1 (9), 170–175 [in Ukrainian].
6. Shestakova, S. O., Fentsyk, O. M., Nedashkivska, T. Ye. (2023). Analiz zhanrovyykh osoblyvostei akademichnoho pysma ukrainskoi movy [Analysis of genre features of academic writing in the Ukrainian language]. *Visnyk nauky ta osvity*, 7 (13), 315–327. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6165-2023-7\(13\)-315-327](https://doi.org/10.52058/2786-6165-2023-7(13)-315-327) [in Ukrainian].
7. Hyland, K. (1998). *Hedging in Scientific Research Articles*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company.
8. Swales, J. M. (1990). *Genre analysis: English in academic and research settings*. Cambridge: Cambridge University Press.

SOURCES OF ILLUSTRATIVE MATERIAL

1. Kostyrko, T. M., Larenkova, S. V., Bondar, I. V., Zhyhalkina, M. S. (2022). Akademichne pysmo [Academic writing]: navch. posibnyk. Mykolaiv: NUK [in Ukrainian].
2. Vykhruyshch, A. V. (2021). Akademichne pysmo: struktura i zavdannia [Academic writing: structure and tasks]. *Medychna osvita*, 1, 112–116. DOI: <https://doi.org/10.11603/me.2414-5998.2021.1.11979> [in Ukrainian].
3. Naumenko, N. V. (2023). Pisenna liryka Stinha v ukrainskykh perekkladakh: formozmystovi aspekty [Sting's song lyrics in ukrainian translations: formal and substantial aspects]. *Naukovyi visnyk Drohobyt'skoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Ivana Franka. Serii: Filolohichni nauky (movozaivstvo)*, 19, 82–88. DOI: <https://doi.org/10.24919/2663-6042.19.2023.12> [in Ukrainian].
4. Stetsyk, M. S., Stetsyk, A. V. (2025). Bibliiniy antroponymikon prozy Marii Matios [The biblical anthroponymicon of Maria Matios's prose]. *Naukovyi visnyk Drohobyt'skoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Ivana Franka. Serii: Filolohichni nauky (movozaivstvo)*, 23, 128–136. DOI: <https://doi.org/10.24919/2663-6042.23.2025.20> [in Ukrainian].

5. Chempoiesh, V. V. (2015). Zasoby vyrazhennia avtorskoi osobystosti u naukovo-navchalnomu teksti [A means of expressing the author's identity in the texts of the scientific and educational podstyle]. *Visnyk Dnipropetrovskoho universytetu imeni Alfreda Nobelia. Seriiia "Filolohichni nauky"*, 1 (9), 170–175 [in Ukrainian].

6. Shestakova, S. O., Fentsyk, O. M., Nedashkivska, T. Ye. (2023). Analiz zhanrovykh osoblyvostei akademichnoho pysma ukrainskoi movy [Analysis of genre features of academic writing in the Ukrainian language]. *Visnyk nauky ta osvity*, 7 (13), 315–327. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6165-2023-7\(13\)-315-327](https://doi.org/10.52058/2786-6165-2023-7(13)-315-327) [in Ukrainian].

Дата першого надходження рукопису до видання: 18.11.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 15.12.2025

Дата публікації: 30.12.2025